

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 446

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 23 mai 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
193.	— Lege privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor de creșă	2-3		
739.	— Decret pentru promulgarea Legii privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor de creșă	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 317 din 13 aprilie 2006 privind constituționalitatea unor dispoziții din Regulamentul Senatului	4-13			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
4.	— Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a produselor reziduale miniero-metalurgice din perimetrul Halda de zgură	13		
5.	— Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii			
		miniere de exploatare a produselor reziduale miniero-metalurgice din perimetrul Satu Nou—Slatina	14	
		293.	— Ordin al inspectorului general de stat al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C. pentru aprobarea modelului și conținutului Legitimației de control destinate utilizării în activitatea de control al statului în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții, precum și cu privire la aplicarea unitară a prevederilor legale în domeniul calității în construcții	14-15
		1.008/C.	— Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Normelor interne privind repartizarea fondului constituit potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, pentru stimularea personalului din sistemul justiției	15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor de creșă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Societățile comerciale, regiile autonome, societățile și companiile naționale, instituțiile din sectorul bugetar, unitățile cooperatiste, celelalte persoane juridice, precum și persoanele fizice care încadrează personal pe bază de contract individual de muncă pot utiliza bilete de valoare sub forma tichetelor cadou și a tichetelor de creșă.

Art. 2. — (1) Tichetele cadou se pot utiliza pentru campanii de marketing, studiul pieței, promovarea pe piețe existente sau noi, pentru protocol, pentru cheltuielile de reclamă și publicitate, precum și pentru cheltuieli sociale.

(2) Angajații care beneficiază de tichetele cadou pot beneficia și de tichetele de creșă.

Art. 3. — (1) Tichetele de creșă se acordă angajaților din cadrul unităților prevăzute la art. 1.

(2) Suma individuală acordată pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani sub forma tichetelor de creșă se asigură integral din costuri de către angajator.

Art. 4. — (1) Tichetele de creșă se acordă la cerere, unuia dintre părinți sau, opțional, tutorelui, celui căruia i s-au încredințat copii spre creștere și educare ori în plasament familial, pe baza livretului de familie.

(2) Tichetele de creșă se acordă în limita prevederilor bugetului de stat sau, după caz, ale bugetelor locale, pentru unitățile din sectorul bugetar și, potrivit prezentei legi, pentru celelalte categorii de angajatori, în limita bugetului de venituri și cheltuieli aprobat.

(3) Tichetele de creșă se acordă angajaților care nu beneficiază de concediul și de indemnizația acordate pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, respectiv de până la 3 ani în cazul copilului cu handicap.

(4) Valoarea tichetelor de creșă se cumulează cu alocația de stat pentru copii acordată conform prevederilor Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, republicată, și cu stimulentele care se acordă la reluarea activității în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, cu modificările ulterioare.

Art. 5. — (1) Tichetele cadou și tichetele de creșă se emit de către unitățile cu activitate specializată în domeniul care face obiectul prezentei legi, denumite în continuare *unități emitente*.

(2) Unitățile emitente desfășoară activitatea prevăzută la alin. (1) numai pe baza autorizației de funcționare acordate de Ministerul Finanțelor Publice. Autorizația de funcționare se acordă potrivit criteriilor stabilite de Ministerul Finanțelor Publice, astfel încât să se asigure dezvoltarea concurențială a serviciilor prevăzute de prezenta lege.

(3) Unitățile care emit tichete cadou și tichete de creșă sunt obligate să ia măsurile necesare pentru asigurarea circulației acestora în condiții de siguranță.

Art. 6. — Fiecare tichet cadou sau tichet de creșă este valabil numai dacă are înscris numărul sub care a fost înseriat de către unitatea emitentă și dacă cuprinde cel puțin următoarele:

a) numele și adresa emitentului;

b) valoarea nominală a tichetului;

c) date referitoare la perioada de valabilitate;

d) spațiu pentru înscrierea numelui și a prenumelui salariatului care este în drept să utilizeze tichetul de creșă;

e) spațiu destinat înscrierii datei și aplicării ștampilei unității la care tichetul a fost utilizat.

Art. 7. — (1) Valoarea nominală a tichetelor de creșă, la data intrării în vigoare a prezentei legi, este în sumă de 300 lei (RON) pentru o lună, pentru fiecare copil aflat la creșă.

(2) Valoarea sumei lunare acordate sub formă de tichete de creșă, prevăzută la alin. (1), se indexează semestrial cu indicele inflației comunicat de Institutul Național de Statistică.

(3) Valoarea unui tichet cadou, precum și a unui tichet de creșă este de 10 lei (RON) sau un multiplu de 10, dar nu mai mare de 50 lei (RON).

Art. 8. — Angajatorul care achiziționează direct de la o unitate emitentă necesarul de tichete cadou/tichete de creșă achită prin transfer bancar atât contravaloarea nominală a tichetelor cadou, respectiv a tichetelor de creșă, cât și prețul imprimatului reprezentând tichetul cadou sau tichetul de creșă, înainte de livrare.

Art. 9. — Angajatorul distribuie salariaților tichete de creșă lunar.

Art. 10. — (1) Tichetele de creșă pot fi utilizate numai pentru achitarea taxelor la creșa unde este înscris copilul salariatului.

(2) Tichetele de creșă pot fi utilizate în relația cu creșele cu care unitățile emitente au contractat prestarea serviciilor respective.

(3) Se interzice acordarea unui rest de bani la tichetul cadou/tichetul de creșă.

Art. 11. — (1) Angajatorul împreună cu organizațiile sindicale legal constituite sau, acolo unde nu este constituit un sindicat, cu reprezentantul salariaților stabilesc de comun acord unitatea emitentă a tichetelor de creșă cu care vor contracta prestarea serviciilor corespunzătoare și a tichetelor cadou în cazul cheltuielilor sociale.

(2) Unitățile emitente au obligația de a transmite angajatorilor lista unităților corespunzătoare rețelei utilizate,

la care salariații pot folosi tichete cadou și tichete de creșă. La stabilirea acestor unități va fi avută în vedere calitatea serviciilor.

(3) Decontarea tichetelor cadou/tichetelor de creșă între magazine, creșe sau alte unități educaționale, organizate potrivit prevederilor legale, și unitățile emitente ale tichetelor cadou/tichetelor de creșă se face numai prin intermediul unităților bancare. Același regim de decontare se va aplica și în cazul relației dintre angajator și unitatea emitentă.

(4) Sumele corespunzătoare valorii nominale a tichetelor cadou și a tichetelor de creșă trebuie derulate în conturi bancare specifice, cu garanție de disponibilitate imediată.

Art. 12. — (1) Sumele corespunzătoare tichetelor de creșă acordate de angajator, în limitele valorii nominale prevăzute la art. 7, se încadrează în categoria cheltuielilor sociale deductibile limitate, în conformitate cu dispozițiile art. 21 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sumele corespunzătoare tichetelor cadou și tichetelor de creșă acordate de angajator nu se iau în calcul nici pentru angajator, nici pentru salariat la stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial.

Art. 13. — Comercializarea de către salariați și de către unitățile educaționale a tichetelor cadou și a tichetelor de creșă contra unei fracțiuni de preț sau a altor servicii decât cele stabilite prin prezenta lege constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 300 lei (RON) la 1.000 lei (RON).

Art. 14. — Constatarea contravenției prevăzute la art. 13, precum și aplicarea amenzilor contravenționale se fac de către personalul împuternicit al Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și al direcțiilor de muncă, solidaritate socială și familie teritoriale, respectiv a municipiului București.

Art. 15. — Prevederile art. 13 se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei va elabora normele metodologice de aplicare, aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 17 mai 2006.
Nr. 193.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**pentru promulgarea Legii privind acordarea tichetelor cadou
și a tichetelor de creșă**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor de creșă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

Viena, 15 mai 2006.
Nr. 739.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317

din 13 aprilie 2006

privind constituționalitatea unor dispoziții din Regulamentul Senatului

Cu Adresa nr. 3.567 din 5 decembrie 2005, secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea referitoare la neconstituționalitatea unor dispoziții din Regulamentul Senatului, adoptat prin Hotărârea Senatului nr. 28 din 24 octombrie 2005 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005.

Sesizarea este semnată de un număr de 42 de senatori, și anume: Ion A. Iliescu, Mircea Dan I. Geoană, Nicolae Gh. Văcăroiu, Ion I. Solcanu, Otilian B. Neagoe, Radu Cristian T. Georgescu, Viorel I. Arcaș, Alexandru A. Athanasiu, Ioan I. Chelaru, Octav O. Cozmâncă, Ovidiu Teodor I. Crețu, Corina T. Crețu, Petre P. Daea, Cristian M. Diaconescu, Vasile V. Dîncu, Ion I. Florescu, Ion Vasile, Antonie Gh. Iorgovan, George-Cristian L. Maior, Radu Cătălin C. Mardare, Petru Șerban N. Mihăilescu, Ion I. Moraru, Șerban A. Nicolae, Traian S. Novolan, Sorin Mircea M. Oprescu, Adrian C. Păunescu, Mihail E. Popescu, Dan Mircea Șt. Popescu, Ion S. Rădoi, Aristide S. Roibu, Ilie I. Sârbu, Doina C. Silistru, Aurel Gabriel N. Simionescu, Viorel C. Ștefan, Sever Gh. Șter, Doru Ioan I. Tărăcilă, Emil Răzvan V. Theodorescu, Angel P. Tîlvar, Ion I. Toma, Silvia Adriana M. Țicău, Vasile Ioan Dănuț V. Ungureanu, Ion I. Vărgău.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.451 din 6 decembrie 2005 și formează obiectul Dosarului nr. 940C/2005.

În sesizare sunt criticate ca fiind neconstituționale următoarele articole din Regulamentul Senatului:

1. Art. 5 alin. (2), care prevede că „Numărul senatorilor care sunt propuși în Comisia de validare de fiecare partid, organizație a cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianță politică sau alianță electorală este în funcție de numărul membrilor săi raportat la numărul total al senatorilor și se stabilește prin negocieri realizate de reprezentanții acestora”, reprezintă, prin introducerea în text a sintagmei „numărul membrilor”, o adăugare la prevederile art. 64 alin. (5) din Constituție. Conform textului constituțional, singurul criteriu ce trebuie avut în vedere la alcătuirea Biroului permanent și a comisiilor permanente este configurația politică a Camerei, rezultată din alegeri. Această reglementare poate conduce la constituirea de „alianțe și formațiuni politice ad-hoc, care nu au primit votul cetățenilor la alegerile generale”.

2. Art. 7 alin. (7), potrivit căruia „Contestațiile pot fi formulate de cetățeni români cu drept de vot”, îngreudește, prin excluderea partidelor politice din rândul subiecților care pot formula contestații în legătură cu desfășurarea alegerii senatorilor, posibilitatea realizării rolului acestora, prevăzut de art. 8 din Constituție. Ar trebui ca și organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, mass-media, organizațiile neguvernamentale și alte persoane juridice implicate în procedurile electorale să aibă dreptul de a face contestații.

3. Art. 11, care prevede că „Senatul se întrunește, de drept, în a 5-a zi de la constituirea Comisiei de validare, pentru dezbateră raportului prezentat de președintele acesteia”, este contrar prevederilor art. 66 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora convocarea Camerei trebuie făcută de președintele acesteia, prin aceea că stabilește întrunirea de drept a Senatului.

4. Art. 16 alin. (2), care dispune că „Un grup parlamentar poate fi constituit și poate funcționa numai dacă cuprinde cel puțin 7 senatori, care au fost aleși pe listele aceluiași partid, ale aceleiași organizații a cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțe politice sau alianțe electorale”, contravine art. 64 alin. (4) din Constituție. Precizarea potrivit căreia senatorii aleși pe listele aceluiași partid politic sau ale aceleiași alianțe politice ori electorale se pot constitui în grup parlamentar încalcă, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 46/1994, dreptul subiectiv al senatorilor de a se organiza în grupuri parlamentare, prevăzut de art. 64 alin. (4) din Constituție.

5. Art. 22, potrivit căruia „(1) Grupurile parlamentare au dreptul la mijloacele de transport și la logistica necesară în vederea desfășurării activității, stabilite de Biroul permanent, în funcție de mărimea grupurilor.

(2) În funcție de posibilități, Biroul permanent asigură logistică și senatorilor care nu au aderat la nici un grup parlamentar”, reglementează probleme ce țin de statutul parlamentarilor, deci de domeniul legii, fiind încălcate prevederile art. 65 alin. (2) lit. j) din Constituție.

6. Art. 28 alin. (2) prevede că, „În locul secretarilor asistenți a căror activitate a încetat, președintele Senatului va nominaliza 2 dintre secretarii aleși în calitate de secretari de ședință, cu respectarea următoarelor reguli: un secretar de la majoritate, unul de la opoziție și cu observarea art. 16 alin. (3) teza a doua din Constituția României, republicată”. Or, desemnarea secretarilor de ședință nu poate fi de competența președintelui Senatului, ci este un atribut al

Biroului permanent, ales conform prevederilor art. 64 alin. (2) din Constituție.

7. Art. 36 alin. (1) lit. s), care stabilește că „(1) *Biroul permanent al Senatului are următoarele atribuții: [...]; s) aprobă Regulamentul privind paza și accesul în sediul Senatului*“, contravine art. 64 alin. (1) din Constituție, întrucât prevede obligații pentru alte subiecte de drept, paza și controlul accesului în clădirea în care se află sediul Senatului fiind asigurate, potrivit legii, de Serviciul de Protecție și Pază.

8. Art. 37 alin. (1) prevede că „*Biroul permanent se convoacă din oficiu de către președintele Senatului sau la solicitarea a cel puțin 5 dintre ceilalți membri ai săi, a unui grup parlamentar sau a cel puțin 7 senatori independenți*“. Formularea „*sau a cel puțin 7 senatori independenți*“ este neconstituțională, întrucât coroborarea art. 64 alin. (5) cu art. 8 din Constituție conduce la noțiunea de partide politice și nu de candidați independenți.

9. Art. 42 alin. (1) lit. c), potrivit căruia „(1)... *Chestorii Senatului au următoarele atribuții: [...]; c) verifică funcționarea și calitatea serviciilor Senatului, potrivit repartizării Biroului permanent*“, prevede o soluție contrară principiilor constituționale consacrate de art. 64 și următoarele. Aceasta deoarece „senatorii, inclusiv membrii Biroului permanent, nu pot îndeplini activități de natură administrativă“, verificarea funcționării serviciilor Senatului fiind o sarcină a secretarului general, care este funcționar public de carieră. Potrivit art. 71 alin. (2) din Constituție, singura activitate de natură administrativă care poate fi îndeplinită de senatori este cea de membru al Guvernului.

10. Art. 45 alin. (1), care stabilește că „*Numărul locurilor în comisii, ce revine fiecărui grup parlamentar, se stabilește, în termenul hotărât de Biroul permanent, prin negocieri între reprezentanții grupurilor parlamentare, astfel încât să se respecte configurația politică a Senatului rezultată din alegeri. În cazul în care unul dintre membrii comisiei demisionează din grupul parlamentar care l-a propus, liderul grupului respectiv poate propune un alt reprezentant*“, contravine „principiilor de organizare și funcționare democratică a Parlamentului, prevăzute de Constituție, întrucât creează o poziție privilegiată liderilor grupurilor parlamentare“. Art. 64 alin. (3) din Constituție prevede dreptul deputaților și senatorilor de a se organiza în grupuri parlamentare și nu consacră un statut constitutiv al liderilor acestora. Astfel, liderul grupului parlamentar nu poate avea dreptul să propună înlocuirea în cadrul comisiei a unui parlamentar cu altul, ci, eventual, să anunțe în plenumul Senatului care a fost decizia grupului respectiv.

11. Art. 46 alin. (3), care dispune că „*Un senator nu poate face parte din mai mult de două comisii permanente, cu excepția Comisiei pentru regulament*“, restrânge dreptul senatorilor de a face parte din comisii parlamentare, drept prevăzut de art. 64 alin. (4) din Constituție. În Regulament nu se motivează restrângerea acestui drept prin nici una dintre situațiile prevăzute de art. 53 din Constituție. De

altfel, restrângerea exercițiului unor drepturi se poate face numai prin lege.

12. Art. 48 alin. (2), care prevede că „*Un senator poate face parte din biroul de conducere al unei singure comisii permanente*“, este neconstituțional pentru aceleași motive arătate la art. 46 alin. (3).

13. Art. 50 alin. (2), potrivit căruia, „*În prima ședință a comisiilor, convocată de președintele Senatului, se aduce la cunoștință membrilor acestora componența birourilor, negociată potrivit alin. (1)*“, încalcă principiile democratice constituționale de organizare a structurilor parlamentare, întrucât înlătură principiul alegerii birourilor comisiilor. Contrar prevederilor art. 72 alin. (1) din Constituție, înlătură dreptul la vot și dreptul la opinie ale senatorilor.

14. Art. 51 alin. (1), privind „*Revocarea unui membru al biroului comisiei se face de către grupul care l-a desemnat*“, încalcă principiile democratice de funcționare a Parlamentului și a structurilor sale interne. Prin acesta „se declanșează vendetele politice, oferindu-se un mijloc de război politic din partea unei majorități ad-hoc constituite“.

15. Art. 51 alin. (3), referitor la „*Pierderea calității de membru al unui grup parlamentar atrage încetarea de drept a funcției de conducere în cadrul unei comisii parlamentare*“, contravine principiilor consacrate de art. 72 alin. (1) din Constituție, privind imposibilitatea încetării de drept a calității de membru într-o comisie. Măsura apare ca o sancțiune, contrară dreptului fiecărui senator de a face parte din comisiile parlamentare, prevăzut de art. 64 alin. (4) din Constituție. Prin acest text se realizează o discriminare negativă în privința senatorilor care au părăsit grupul parlamentar.

16. Art. 60 alin. (1), care dispune că „*Senatorul care absentează nemotivat la 3 ședințe ale unei comisii speciale, de anchetă sau de mediere va fi înlocuit de drept de grupul parlamentar respectiv*“, este contrar art. 64 alin. (5) din Constituție, în sensul că nu se poate ca un grup parlamentar să înlocuiască un membru în comisie cu altul, fără ca acest aspect să fie adus la cunoștința plenului și să se facă convenita modificare în Monitorul Oficial.

17. Art. 60 alin. (2), care stabilește că „*La ședințele comisiilor pot participa și senatori din alte comisii sau deputați care au legătură cu materialele aflate în dezbatere, fără a avea drept de vot*“, este contrar prevederilor art. 69 alin. (1) din Constituție, prin formularea „*care au legătură cu materialele aflate în dezbatere*“, întrucât afectează exercitarea mandatului parlamentar, nerecunoscând dreptul senatorilor de a participa la ședințele oricărei comisii.

18. Art. 61 alin. (1), care prevede că „*Membrii Guvernului sau reprezentanții mandatați ai acestora au acces la lucrările comisiilor*“, este neconstituțional cât privește formularea „*sau reprezentanții mandatați ai acestora*“, întrucât, potrivit prevederilor art. 102 și 103 din Constituție, numai membrii Guvernului au de realizat un program de guvernare, iar votul de investitură este dat pe lista

membrilor Guvernului, și nu pe lista unor reprezentanți mandatați ai acestora. Întrucât, conform art. 109 din Constituție, numai membrii Guvernului răspund politic în fața Parlamentului, numai aceștia au acces la lucrările comisiilor, contactul direct fiind un mijloc de evaluare corectă a activității unui membru al Guvernului.

19. Art. 66 alin. (4), potrivit căruia *„Comisia pentru regulament este o comisie permanentă specială formată din câte un reprezentant al fiecărui grup parlamentar. Membrii Comisiei pentru regulament nu pot face parte din Biroul permanent”*, prevede interdicția ca membrii Biroului permanent să facă parte din comisie, ceea ce contravine principiilor consacrate de art. 64 din Constituție, în sensul cărora nu există nici o incompatibilitate între calitatea de membru al Biroului permanent și cea de membru al unei comisii.

20. Art. 67 lit. d), care prevede că, *„În domeniul lor de activitate, comisiile permanente au următoarele atribuții: [...] d) controlează modul în care ministerele și celelalte organe ale administrației publice îndeplinesc Programul de guvernare aprobat de Parlament, în domeniile lor specifice de activitate”*, excedează sferei de reglementare a Regulamentului, stabilind sarcini pentru subiecte de drept care nu sunt în raporturi constituționale cu Senatul. Funcția de control asupra administrației publice aparține Senatului ca instituție, iar nu comisiilor permanente.

21. Art. 76 alin. (1), potrivit căruia *„Orice comisie permanentă poate iniția o anchetă parlamentară, în limitele competențelor sale materiale, privitoare la activitatea desfășurată de un minister sau de altă autoritate publică centrală ori a unei instituții de sub autoritatea acestora”*, este în contradicție cu art. 111 și art. 113 alin. (1) din Constituție. În sensul prevederilor constituționale ale art. 111, comisiile parlamentare nu pot decât să solicite documente și informații, iar neconcordanța față de art. 113 alin. (1) din Constituție constă în aceea că textul nu precizează că se referă la autorități publice centrale administrative.

22. Art. 76 alin. (6), care dispune că *„Prezența la audieri este obligatorie. Persoanele care, cu rea-credință, nu răspund solicitărilor comisiilor Senatului vor fi sancționate, potrivit legii”*, încalcă principiile prevăzute de art. 64 din Constituție, prin aceea că stabilește obligații pentru subiecte de drept din afara Senatului.

23. Art. 79 alin. (1) și (2), potrivit căruia *„(1) Comisia de anchetă poate invita orice persoană care poate avea cunoștință despre o faptă sau o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza care formează obiectul activității comisiei.*

(2) La cererea comisiei de anchetă, orice persoană care cunoaște fapte sau împrejurări în legătură cu obiectul cercetării ori care deține un mijloc de probă este obligată să le aducă la cunoștință sau să le înfățișeze. Instituțiile și organizațiile sunt obligate, în condițiile legii, să răspundă la solicitările comisiei de anchetă în termenul stabilit de aceasta”, prevede, de asemenea, obligații pentru subiecte de drept din afara Senatului. Or, conform art. 64 alin. (1) din Constituție, Regulamentul are menirea de a reglementa organizarea

internă a Camerelor Parlamentului. Controlul exercitat de comisii, chiar și de anchetă, nu poate viza decât Guvernul și celelalte organe ale administrației publice.

24. Art. 82 alin. (2) dispune că, *„În afara sesiunilor, senatorii își pot desfășura activitatea din dispoziția sau cu aprobarea Biroului permanent, în comisii permanente, speciale sau de anchetă, în grupuri parlamentare, în circumscriptiile electorale sau îndeplinesc alte sarcini hotărâte de acesta”*. Formularea *„din dispoziția sau cu aprobarea Biroului permanent”* este restrictivă și reprezintă o adăugare la Constituție, întrucât, în sensul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 69 alin. (1), întrunirea comisiilor în ședințe în perioada vacanței parlamentare trebuie să fie exclusiv rezultatul deciziei acestora.

25. Art. 88 alin. (1) prevede că *„Inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot, în conformitate cu art. 74 din Constituția României, republicată”*, ceea ce excedează sferei de reglementare specifică Regulamentului și este inutil. Dacă s-a dorit totuși includerea în Regulament, trebuie reprodusă exact prevederea art. 74 din Constituție.

26. Art. 89 alin. (4), potrivit căruia *„Caracterul complex al legii se stabilește prin hotărârea plenului Senatului, la propunerea Biroului permanent, avându-se în vedere elemente precum: întinderea reglementării, importanța domeniului de reglementare, implicațiile deosebite într-un anumit domeniu și necesitatea aplicării unor norme comunitare”*, reprezintă o soluție contrară Constituției, întrucât reglementează o problemă care este de domeniul legii.

27. Art. 90 alin. (1) lit. b) stabilește că, *„(1) În vederea încadrării în termenele prevăzute la art. 89 alin. (3) și la art. 108, 109 și 110 din prezentul regulament, precum și la art. 115 alin. (5) din Constituția României, republicată, proiectele de lege și propunerile legislative se înaintează Biroului permanent al Senatului, care dispune: [...] b) transmiterea proiectului de lege sau a propunerii legislative Camerei Deputaților, în cazul în care o comisie permanentă apreciază că Senatul nu este competent să dezbată și să adopte proiectul, ca primă Cameră sesizată. În aceste cazuri, avizul Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări este obligatoriu.”* Reglementarea este contrară principiilor consacrate de art. 64 și 75 din Constituție referitoare la procedura legislativă, la sesizarea Camerelor și la rațiunea existenței comisiilor parlamentare. A lăsa o comisie să decidă, iar nu Biroul permanent poate duce la abuzuri, la dese declinări de competențe și la obstrucționarea activității legislative.

28. Art. 102 prevede că, *„(1) După dezbaterile generale, dacă proiectul de lege nu a fost respins și se constată că prin raportul comisiei sesizate în fond nu s-au operat modificări ori completări la textele proiectului de lege sau propunerii legislative, raportul și proiectul de lege sau propunerea legislativă se supun în întregime votului final.*

(2) În cazurile în care comisia sesizată în fond a operat modificări sau completări la textele proiectului de lege sau

propunerii legislative, cuprinse în raportul acesteia, președintele consultă Senatul dacă sunt observații la acestea și dezbaterile se fac numai asupra textelor la care se referă aceste observații și se rezolvă prin vot.

(3) În cazurile în care sunt și amendamente respinse de comisie, se dezbate numai cele pentru care senatorul care le-a propus cere susținerea în plen și se rezolvă prin votul majorității senatorilor prezenți.

(4) După terminarea dezbaterilor asupra modificărilor și completărilor operate de comisie, raportul în întregime se supune votului și, după aceasta, proiectul de lege în întregime se supune votului final.

(5) Raportul comisiei sesizate în fond se aprobă sau se respinge de Senat cu același cvorum cu care se aprobă sau se respinge legea pentru care este întocmit. Acest text este neconstituțional pentru că nu precizează cvorumul cu care trebuie adoptată o lege, potrivit art. 76 din Constituție.

29. Art. 104, potrivit căruia „În cursul dezbaterilor senatorii, grupurile parlamentare sau Guvernul pot pune în discuție numai amendamentele depuse în termen la comisie, în condițiile procedurii prevăzute la art. 100 și 102”, este contrar principiilor democratice care stau la baza statutului de parlamentar, potrivit art. 69 alin. (1) din Constituție.

30. Art. 125 alin. (2), care dispune că „Propunerile prevăzute la alin. (1) se adoptă cu votul deschis al senatorilor prezenți”, contravine prevederilor art. 76 din Constituție, deoarece nu stabilește cvorumul de vot pentru adoptarea deciziei, distinct, când se referă la lege organică ori la lege ordinară.

31. Art. 136 alin. (3), potrivit căruia „Legile ordinare și hotărârile luate în procesul legiferării se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți”, este, prin formularea „hotărârile luate în procesul legiferării”, contrar prevederilor art. 67 din Constituție, întrucât nu distinge între hotărârile care se referă la legi organice și cele care se referă la legi ordinare.

32. Art. 136 alin. (5), în sensul căruia, „Dacă prezentul regulament nu dispune altfel, celelalte acte ale Senatului sau măsurile luate de acesta, inclusiv raportul comisiei sesizate în fond, se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți”, este neconstituțional pentru aceleași motive ca și art. 136 alin. (3).

33. Art. 138 alin. (1), care prevede că „Votul poate fi contestat numai de liderul unui grup parlamentar, imediat după anunțarea rezultatului votului de către președintele Senatului. Asupra contestației Senatul se pronunță prin votul majorității senatorilor prezenți. Contestația poate fi susținută de un singur vorbitor, într-un interval de timp rezonabil, și, în caz de opoziție, poate lua cuvântul într-un interval de timp egal, de asemenea, un singur vorbitor din partea fiecărui grup parlamentar”, restrânge dreptul oricărui senator de a contesta rezultatul votului, ceea ce este contrar principiilor funcționării democratice a Parlamentului.

34. Art. 145 alin. (5), potrivit căruia „În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 147 alin. (1) din Constituția României, republicată, dispozițiile declarate

neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile declarate neconstituționale cu prevederile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”, nu dispune cu privire la organizarea internă a Senatului și excedează prevederilor art. 64 din Constituție.

35. Art. 146 alin. (1), care prevede că „În cazul în care Președintele României cere, înainte de promulgare, reexaminarea unei legi adoptate prima dată de către Senat, cererea va fi înscrisă în termen de cel mult 30 de zile în proiectul ordinii de zi a Senatului”, este contrar principiului consacrat de art. 77 din Constituție, prin stabilirea termenului de 30 de zile. Acest termen ar trebui să fie egal cu termenul special prevăzut pentru promulgare.

36. Art. 149, potrivit căruia „Senatul are dreptul să ceară punerea sub urmărire penală a membrilor Guvernului, potrivit dispozițiilor Legii nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, republicată, cu modificările și completările ulterioare”, este contrar principiilor constituționale referitoare la organizarea internă a Camerelor și conține o completare la un text de lege.

37. Art. 155 alin. (3), care stabilește că „Moțiunile simple privind probleme de politică externă se supun dezbaterii numai însoțite de avizul Comisiei pentru politică externă și cu consultarea Ministerului Afacerilor Externe. Această condiție trebuie îndeplinită în termen de 3 zile de la depunerea moțiunii simple”, prevede obligații pentru structuri din afara Parlamentului, deși, potrivit art. 111 din Constituție, comisiile pot cere de la Guvern și de la celelalte organe ale administrației de stat informații și documente, iar nu și avize la acțiuni ce vizează procesul intern parlamentar. Obligativitatea avizului comisiei de politică externă este contrară prevederilor art. 67 și art. 112 alin. (2) din Constituție.

38. Art. 160 alin. (2), în sensul căruia „Întrebările scrise sau orale se depun în scris, prin grupul parlamentar, la secretarul desemnat al Senatului, cel mai târziu până la ora 10,00 a zilei de joi”, limitează în timp posibilitatea senatorilor de a pune întrebări, ceea ce apare ca o restrângere a principiului libertății de opinie, prevăzut de art. 72 și de art. 112 alin. (1) din Constituție.

39. Art. 160 alin. (4), care dispune că „Întrebările trebuie să aibă un singur autor, iar un senator nu poate adresa într-o săptămână mai mult de două întrebări”, încalcă principiul libertății de opinie, dar și principiul mandatului reprezentativ prevăzut de art. 69 din Constituție, prin limitarea la cel mult două întrebări ce pot fi formulate de un senator într-o săptămână.

40. Art. 161 alin. (1) teza întâi, care prevede că „Întrebările orale se prezintă în plenul Senatului de către autor, într-un interval de timp de cel mult un minut. Răspunsurile orale se dau imediat după ce a fost adresată întrebarea și nu pot depăși 3 minute. Autorul întrebării poate interveni cu precizări sau comentarii, fără a depăși două minute, iar răspunsul la

replică va fi dat în același interval de timp. Nici o altă intervenție pe marginea întrebării respective nu mai poate avea loc. Răspunsul la întrebarea orală poate fi amânat pentru săptămâna următoare numai în cazuri temeinic justificate, este contrar principiilor funcționării democratice a Parlamentului, prin limitarea la un minut a intervalului de timp în care întrebarea poate fi prezentată oral. Trebuia utilizată formula „*termen rezonabil*”, înscrisă și în art. 21 din Constituție.

41. Art. 166 alin. (5) și (6) stabilește că „(5) *Autoritățile prevăzute la alin. (1) sunt obligate să răspundă în termen de cel mult 10 zile. În situații excepționale în care răspunsul necesită date suplimentare, acestea au obligația de a declara în scris că interesul public nu le permite să răspundă la timp și de a cere un termen suplimentar care nu poate depăși 30 de zile. În cazul în care autoritățile nu răspund în termenele prevăzute la solicitarea senatorului interesat, președintele Senatului sau președintele comisiei, după caz, poate cere invitarea lor în plenul Senatului.*

(6) *Refuzul nejustificat de a răspunde la solicitările prevăzute în alineatele precedente atrage, după caz, răspunderea juridică potrivit legii. Președintele Senatului poate sesiza autoritățile competente, la solicitarea senatorului interesat*”, ceea ce excedează sferei de reglementare îngăduite de Constituție pentru regulamentele Camerelor. Problema poate fi reglementată numai printr-o lege specială privind petițiile ori prin legea cu privire la statutul parlamentarilor, potrivit prevederilor art. 51 alin. (4), respectiv art. 65 alin. (2) lit. j) din Constituție.

42. Art. 172 alin. (2), potrivit căruia „*Imunitatea parlamentară are ca scop garantarea libertății de exprimare a senatorului și protejarea acestuia împotriva urmărilor judiciare respective, abuzive sau șicanatoare*”, cuprinde dispoziții din domeniul legii privind statutul parlamentarilor.

43. Art. 174—185, referitoare la „*Conflictul de interese, constatarea incompatibilităților și alte interdicții*”, cuprind dispoziții ce aparțin domeniului legii privind statutul parlamentarilor.

44. Art. 174 alin. (2) stabilește că „*Prin conflict de interese se înțelege situația în care senatorul are un interes personal de natură patrimonială, care ar influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative*”. Or, această reglementare este de domeniul legii privind statutul parlamentarilor.

45. Art. 189, 190, 191 și 193, referitoare la: organizarea birourilor senatoriale; primirea drepturilor bănești de către senatori; suspendarea contractului de muncă pe durata exercitării mandatului și concedii, dispun, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 46/1994, în domenii aparținând legii privind statutul parlamentarilor.

46. Art. 204 alin. (2) privind „*Dotarea Senatului cu mijloace de transport auto și modul de utilizare a acestora, precum și cheltuielile de protocol se stabilesc prin norme aprobate de Biroul permanent, în limita sumelor prevăzute în bugetul anual*” și art. 205 referitor la „(1) *Folosirea colaboratorilor pentru lucrările Senatului, ale comisiilor și*

pentru unele activități ale serviciilor Senatului se aprobă de Biroul permanent.

(2) *Indemnizația colaboratorilor, în limitele stabilite de lege, se propune de beneficiarul colaborării și se ordonancează de secretarul general al Senatului*” dispun în domenii aparținând legilor privind bugetul de stat, statutul parlamentarilor, proprietății etc.

47. Formularea „*potrivit regulamentului acestor ședințe*” cuprinsă în art. 208 alin. (4), care prevede că, „*În cazul în care comisia de mediere nu ajunge, în termenul stabilit, la un acord cu privire la textele aflate în divergență sau dacă una dintre Camere nu aprobă raportul comisiei de mediere, textele aflate în divergență se supun dezbaterii în ședința comună a celor două Camere, potrivit regulamentului acestor ședințe*”, apare ca fiind contrară soluției consacrate de Constituția revizuită. Constituția revizuită renunță la „*soluția navetei parlamentare și a comisiei de mediere*” în cazul legilor ordinare și al celor organice. Textul lasă de înțeles că prin Regulamentul ședințelor comune se poate stabili și un alt cворum decât cel prevăzut de Constituție pentru legile de revizuire a Constituției.

În temeiul art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui Senatului, pentru a trimite punctul de vedere al Biroului permanent.

Biroul permanent al Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile criticate din Regulamentul Senatului, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor criticate din Regulamentul Senatului.

Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie art. 5 alin. (2), art. 7 alin. (7), art. 11, art. 16 alin. (2), art. 22, art. 28 alin. (2), art. 36 alin. (1) lit. s), art. 37 alin. (1), art. 42 alin. (1) lit. c), art. 45 alin. (1), art. 46 alin. (3), art. 48 alin. (2), art. 50 alin. (2), art. 51 alin. (1) și (3), art. 60 alin. (1) și (2), art. 61 alin. (1), art. 66 alin. (4), art. 67 lit. d), art. 76 alin. (1) și (6), art. 79 alin. (1) și (2), art. 82 alin. (2), art. 88 alin. (1), art. 89 alin. (4), art. 90 alin. (1) lit. b), art. 102, art. 104, art. 125 alin. (2), art. 136 alin. (3) și (5), art. 138 alin. (1), art. 145 alin. (5), art. 146 alin. (1), art. 149, art. 155 alin. (3), art. 160 alin. (2) și (4), art. 161 alin. (1) teza întâi, art. 166 alin. (5) și (6), art. 172 alin. (2), art. 174—185, art. 174 alin. (2), art. 189, art. 190, art. 191, art. 193, art. 204 alin. (2), art. 205, art. 208 alin. (4) din Regulamentul Senatului, adoptat prin Hotărârea Senatului nr. 28 din

24 octombrie 2005 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005.

În opinia autorilor sesizării, așa cum s-a arătat și în sinteza criticilor formulate, prevederile Regulamentului Senatului, care fac obiectul controlului de constituționalitate, sunt contrare dispozițiilor și principiilor constituționale cuprinse în următoarele articole:

— Art. 1 alin. (4) — principiul separației și echilibrului puterilor; art. 8 — „*Pluralismul și partidele politice*“; art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*“; art. 31 — „*Dreptul la informație*“; art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*“; art. 61 — „*Rolul și structura*“ Parlamentului; art. 64 — „*Organizarea internă*“ a Parlamentului; art. 65 — „*Sedințele Camerelor*“; art. 66 — „*Sesiuni*“; art. 67 — „*Actele juridice și cvorumul legal*“; art. 69 — „*Mandatul reprezentativ*“; art. 71 — „*Incompatibilități*“; art. 72 — „*Imunitatea parlamentară*“; art. 74 — „*Inițiativa legislativă*“; art. 75 — „*Sesizarea Camerelor*“; art. 76 — „*Adoptarea legilor și a hotărârilor*“; art. 77 — „*Promulgarea legii*“; art. 102 — „*Rolul și structura*“ Guvernului; art. 103 — „*Investitura*“ Guvernului; art. 109 — „*Răspunderea membrilor Guvernului*“; art. 111 — „*Informarea Parlamentului*“; art. 112 — „*Întrebări, interpelări și moțiuni simple*“; art. 113 — „*Moțiunea de cenzură*“; art. 147 — „*Deciziile Curții Constituționale*“; art. 151 — „*Procedura de revizuire*“.

Examinând sesizarea de neconstituționalitate formulată, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. La analiza reglementărilor supuse controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională are în vedere faptul că, în virtutea principiului autonomiei regulamentare a fiecărei Camere a Parlamentului, acestea sunt libere și au obligația să stabilească prin regulamente proprii normele de organizare și funcționare, în privința cărora Constituția nu dispune. Curtea constată, de asemenea, că în numeroase cazuri criticile formulate prin sesizare vizează caracterul incomplet al unor prevederi ale Regulamentului ori formularea lor greșită, evidențiind necesitatea completării sau modificării acestora, ceea ce excedează competențelor Curții Constituționale.

II. Examinând fiecare prevedere criticată din Regulamentul Senatului, Curtea constată că o parte dintre acestea sunt în neconcordanță cu dispozițiile și principiile Constituției, fie pentru că reglementări similare au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 46 din 17 mai 1994, fie pentru că la constituirea structurilor de lucru ale Senatului nu se respectă întocmai configurația politică a Camerei rezultată din alegeri, fie pentru că nu vizează organizarea internă și funcționarea Senatului, ci reglementează drepturi și îndatoriri care aparțin domeniilor de reglementare prin lege, fie pentru că stabilesc sarcini și obligații pentru instituții și persoane cu care Camerele Parlamentului nu se află în raporturi constituționale. Chiar dacă includerea în Regulament a unor reglementări a fost parțial și cu caracter tranzitoriu justificată prin lipsa unei legi concordante cu dispozițiile Constituției, în condițiile adoptării Legii nr. 96/2006 privind

Statutul deputaților și al senatorilor, nu mai subzistă nici această justificare. Astfel:

1. Art. 5 alin. (2) din Regulament dispune cu privire la numărul senatorilor care pot fi propuși în Comisia de validare a mandatelor de senator de fiecare partid politic, organizație a cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianță politică și alianță electorală, în funcție de numărul membrilor săi raportat la numărul total al senatorilor, stabilit prin negocieri realizate de reprezentanții acestora. Or, art. 64 alin. (5) din Constituție prevede că „*Birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere*“. Așadar, conform acestor dispoziții constituționale, instituirea unui criteriu ce nu are la bază configurația politică a Camerei, stabilită prin voința cetățenilor cu ocazia alegerilor generale, încalcă litera și spiritul Constituției. Prin urmare, art. 5 alin. (2) din Regulament este neconstituțional în măsura în care se referă la numărul membrilor partidelor, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice sau alianțelor electorale, iar nu la grupurile parlamentare care stabilesc configurația politică rezultată din alegeri.

2. Art. 45 alin. (1), potrivit căruia, „*În cazul în care unul dintre membrii comisiei demisionează din grupul parlamentar care l-a propus, liderul grupului respectiv poate propune un alt reprezentant*“, este neconstituțional în măsura în care atribuie liderului de grup, iar nu grupului parlamentar, dreptul de a face propuneri privitoare la înlocuirea unui membru dintr-o comisie parlamentară. Aceasta deoarece, din dispozițiile constituționale ale art. 64 alin. (3) care prevăd că, potrivit Regulamentului fiecărei Camere, „*Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare [...]*“, rezultă că grupurile parlamentare reprezintă forma organizatorică recunoscută de Constituție.

3. Art. 67 lit. d), care prevede că, în domeniul lor de activitate, „*comisiile permanente*“ „*controlează modul în care ministerele și celelalte organe ale administrației publice îndeplinesc Programul de guvernare aprobat de Parlament, în domeniile lor specifice de activitate*“, contravine art. 111 din Constituție, potrivit căruia: „*Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora*“. Din textul constituțional citat rezultă că solicitarea de informații și documente, ca modalitate de exercitare a controlului parlamentar, se poate face numai prin intermediul președinților Camerelor sau ai comisiilor parlamentare.

4. Art. 76 alin. (1), care stabilește posibilitatea ca orice comisie permanentă să inițieze, în limitele competenței sale materiale, o anchetă parlamentară privitoare la activitatea desfășurată de un minister sau de altă autoritate publică centrală ori a unei instituții de sub autoritatea acesteia, este neconstituțional, tot prin raportare la art. 111 alin. (1) din Constituție, deoarece controlul parlamentar se exercită

asupra activității Guvernului și asupra celorlalte organe ale administrației publice, iar nu și asupra oricărei autorități publice centrale. Dreptul de control aparține Camerelor Parlamentului, iar comisiile parlamentare pot acționa numai pe baza însărcinării primite din partea Camerelor.

5. Art. 76 alin. (6), referitor la obligativitatea prezenței la audieri a persoanelor invitate de comisia permanentă care a inițiat ancheta, precum și sancționarea celor care, cu rea-credință, nu răspund solicitărilor, stabilește obligații pentru subiecte de drept din afara Senatului. Sub acest aspect, prin Decizia nr. 46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, Curtea Constituțională a statuat că Regulamentul Senatului, fiind aprobat printr-o hotărâre și reglementând organizarea internă, proprie Senatului, nu poate stabili drepturi și obligații decât pentru senatori, precum și pentru autoritățile, demnitarii și funcționarii publici, în funcție de raporturile constituționale pe care le au cu Senatul. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 602 din 14 noiembrie 2005 privind constituționalitatea unor dispoziții din Regulamentul Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 18 noiembrie 2005.

6. Art. 79 alin. (1) și (2), privind dreptul comisiei de anchetă de a invita orice persoană care are cunoștință despre o faptă sau o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza ce formează obiectul activității comisiei, obligația oricărei persoane care are asemenea cunoștințe ori deține mijloace de probă pentru a le înfățișa comisiei, precum și obligația instituțiilor și organizațiilor de a răspunde solicitărilor sale, sunt neconstituționale deoarece obligațiile sunt stabilite în sarcina unor persoane fizice și juridice din afara Senatului, în lipsa unor raporturi de drept constituțional.

7. Art. 189 referitor la organizarea birourilor senatoriale în circumscripțiile electorale, art. 190 privind drepturile bănești ale senatorilor, art. 191 care reglementează situația contractului de muncă pe durata exercitării mandatului de senator și art. 193 cu privire la concediile senatorilor, sunt neconstituționale pentru că se referă la domenii și probleme care pot fi reglementate numai prin lege organică.

Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor reglementează drepturile și îndatoririle parlamentarilor, precum și organizarea și funcționarea birourilor parlamentare. Organizarea acestora este identică la Senat și la Camera Deputaților. În această privință art. 56 alin. (1) din lege prevede că: „*Regulamentul Camerei Deputaților, Regulamentul Senatului și Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului se vor modifica și se vor completa în mod corespunzător cu dispozițiile prezentei legi și în conformitate cu deciziile Curții Constituționale pronunțate asupra prevederilor din aceste regulamente și se vor adapta în mod corespunzător*“.

III. Curtea Constituțională nu poate reține încălcarea dispozițiilor sau a principiilor Constituției prin celelalte prevederi criticate din Regulamentul Senatului, pentru următoarele motive:

1. Depunerea și soluționarea contestațiilor referitoare la desfășurarea alegerilor parlamentare și la rezultatele acestora sunt reglementate de legea electorală. Art. 7 alin. (6) și (7) din Regulament au în vedere contestațiile referitoare la validarea senatorilor, depuse după constituirea comisiei de validare. Eventuala extindere a sferei subiecților abilitați să depună asemenea contestații presupune modificarea și completarea textului din Regulament, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

2. Art. 11 din Regulament nu prevede convocarea Senatului în sesiune ordinară sau extraordinară, ci un act de organizare constând în întrunirea acestuia pentru a dezbate raportul comisiei de validare. Senatul nu este încă legal constituit și nu are organe de lucru alese, nici președinte, atribuțiile acestuia fiind exercitate, parțial, de președintele decan de vârstă. În această fază de organizare singura soluție posibilă este întrunirea de drept la termenul stabilit de Regulament.

3. Aparenta neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Regulament este înlăturată prin precizările de la alin. (5) și (6) ale aceluiași articol, care permit afilierea la alte grupuri parlamentare și constituirea de grupuri mixte, inclusiv grupuri pentru senatorii independenți.

4. Art. 22 din Regulament nu reglementează în concret drepturile materiale de care beneficiază senatorii potrivit statutului lor, ci enunță, la modul general, dreptul grupurilor parlamentare și al senatorilor care nu au aderat la nici un grup la mijloace de transport și la logistica necesară desfășurării activității, evident în limitele prevăzute de lege. Aceasta este o problemă strict legată de organizarea funcționării tuturor structurilor Senatului.

5. Art. 28 alin. (2) reglementează o problemă cotidiană de organizare a activității, ce poate fi rezolvată și de președintele Senatului. Or, nici o dispoziție din Constituție nu stabilește atribuția Biroului permanent de a desemna secretarii de ședință.

6. Art. 36 alin. (1) lit. s) completează ori adaptează normele generale privind paza și protecția stabilite de lege la problemele specifice legate de paza și accesul în sediul Senatului, situații ce pot fi reglementate prin regulamentul propriu.

7. Art. 37 alin. (1), care stabilește că senatorii independenți au aceleași drepturi ca și ceilalți senatori în legătură cu problemele de organizare și funcționare a Senatului, diferite fiind doar condițiile și modalitățile de exercitare a acestor drepturi, nu încalcă nici o dispoziție sau principiu constituțional.

8. Art. 42 alin. (1) lit. c) referitor la verificarea funcționării și calității serviciilor nu echivalează cu desfășurarea unei activități administrative incompatibile cu calitatea de senator. Serviciile Senatului nu sunt organe ale administrației publice, ci structuri economico-administrative

cu sarcina de a asigura buna funcționare a acestuia. Funcționarea și calitatea serviciilor Senatului interesează în mod nemijlocit pe fiecare senator.

9. Art. 46 alin. (3) și art. 48 alin. (2) limitează numărul comisiilor permanente și al birourilor acestora din care poate face parte un senator. Limitarea este necesară pentru asigurarea condițiilor de funcționare eficientă a comisiilor, precum și pentru asigurarea reflectării configurației politice a Senatului în alcătuirea comisiilor permanente.

10. Art. 50 alin. (2) dispune cu privire la repartizarea pe grupuri parlamentare a funcțiilor din birourile tuturor comisiilor permanente. Această repartizare trebuie să fie rezultatul negocierilor dintre liderii grupurilor, pentru a se asigura respectarea configurației politice a Senatului la alcătuirea comisiilor permanente și a birourilor acestora. Nominalizarea pe funcții a senatorilor este dreptul grupurilor parlamentare respective. Supunerea la vot a acestor nominalizări ar putea răsturna concordanța cu configurația politică a Senatului. Nu se pune problema restrângerii exercițiului dreptului la vot și al libertății opiniei, ci doar o opțiune privind modul de organizare a comisiilor.

11. Reglementările cuprinse în art. 51 alin. (1) și (3) și în art. 60 alin. (1) sunt menite să asigure păstrarea concordanței componentei comisiilor de orice natură cu configurația politică a Senatului. Astfel, senatorul care nu mai face parte dintr-un anumit grup parlamentar nu poate reprezenta acel grup nici în comisie, iar înlocuirea sa este dreptul exclusiv al grupului care l-a propus.

12. Art. 60 alin. (2) care condiționează participarea activă a senatorilor din alte comisii și a deputaților la lucrările oricărei comisii se impune pentru crearea condițiilor necesare funcționării eficiente și operative a acestora, fără ca prin aceasta să se aducă atingere exercitării mandatului de senator.

13. Prevederile art. 61 alin. (1) din Regulament nu aduc atingere dispozițiilor și principiilor constituționale referitoare la investirea Guvernului, la controlul parlamentar asupra administrației publice sau la răspunderea membrilor Guvernului pentru realizarea programului de guvernare. Membrii Guvernului pot mandata specialiști pentru a participa la lucrările comisiilor Senatului tocmai în scopul rezolvării problemelor dezbătute de comisii. Participarea reprezentanților mandatați ai membrilor Guvernului la lucrările comisiilor nu are implicații asupra raporturilor constituționale dintre Senat, ca autoritate legiuitoare și Guvern, ca reprezentant al puterii executive.

14. Art. 66 alin. (4) care stabilește incompatibilități între anumite funcții în cadrul structurilor de lucru ale Senatului și cea de membru în unele comisii speciale, în vederea bunei organizări a unor activități și desfășurării lor eficiente, nu restrânge exercițiul prerogativelor mandatului de senator.

15. Art. 82 alin. (2) prevede necesitatea unei dispoziții sau a aprobării Biroului permanent pentru desfășurarea unor activități în afara sesiunilor pentru asigurarea cadrului organizat al activității, având în vedere și faptul că

asemenea activități implică și cheltuieli materiale, Biroul permanent având obligația să asigure gospodărirea eficientă a fondurilor bugetare alocate. Mandatul de senator nu dă naștere unor drepturi absolute și discreționare, iar structurile de lucru ale Senatului nu sunt organe autonome și independente. Regulamentul de organizare și funcționare a Senatului se elaborează tocmai pentru determinarea cadrului și condițiilor în care organele de lucru și senatorii își desfășoară activitatea, respectiv își exercită mandatul.

16. Art. 88 alin. (1), referitor la inițiativa legislativă, nu poate fi considerat neconstituțional, întrucât reproduce fidel teza întâi a art. 74 alin. (1) din Constituție.

17. Art. 89 alin. (4) din Regulament are în vedere proiecte de legi ce trebuie categorisite în simple și cu complexitate deosebită, în raport cu care trebuie adoptate în termene diferite, conform art. 75 alin. (2) din Constituție. Încadrarea concretă a acestora revine primei Camere sesizate.

18. Art. 90 alin. (1) lit. b) prevede că transmiterea proiectului de lege la Camera Deputaților este dispusă de Biroul permanent al Senatului, pe baza aprecierii unei comisii permanente că proiectul de lege nu poate intra în dezbaterile Senatului ca prima Cameră. Este justificat ca Biroul permanent să decidă pe baza aprecierii comisiei permanente specializate în domeniul la care se referă proiectul de lege, având în vedere și avizul obligatoriu al comisiei juridice.

19. Neprecizarea în art. 102 a majorității de voturi cu care se adoptă o lege nu constituie motiv de neconstituționalitate, această majoritate diferențiată pe categorii de legi fiind prevăzută de art. 76 din Constituție. Ar fi neconstituțională prevederea unei majorități diferite față de cea stabilită de Constituție. Alin. (5) al articolului precizează că raportul comisiei sesizate în fond se aprobă sau se respinge cu aceeași majoritate de voturi ca și legea la care se referă.

20. Art. 104 care reglementează procedura și termenul de depunere a amendamentelor la proiectele de legi, precum și interdicția de a prezenta și susține noi amendamente în cursul dezbaterilor în plen, nu este de natură să restrângă exercițiul mandatului de senator. Dispozițiile art. 104 din Regulament sunt menite să asigure o mai bună operativitate și calitate procesului legislativ.

21. Art. 125 alin. (2) se referă la votarea propunerii privind limitarea duratei luărilor de cuvânt, alineatele (1), (2) și (3) ale art. 136 reglementează majoritatea de voturi în concordanță cu distincțiile făcute de art. 76 din Constituție, iar alin. (5) al aceluiași articol prevede valabilitatea votului majorității senatorilor prezenți pentru cazuri în care Regulamentul nu dispune altfel. Lipsa altor precizări mai detaliate nu reprezintă motiv de neconstituționalitate.

22. Art. 138 alin. (1), care acordă numai liderilor grupurilor parlamentare dreptul de a contesta rezultatul votului, urmărește disciplinarea activității de adoptare a actelor Senatului. Liderul exprimă opinia și voința grupului pe care-l reprezintă, iar faptul că senatorul nu poate

contesta oricând și individual rezultatul votului nu restrânge exercițiul mandatului său.

23. Art. 145 alin. (5) reproduce prevederile art. 147 din Constituție, ceea ce nu poate constitui motiv de neconstituționalitate.

24. Art. 146 alin. (1) care stabilește termenul de cel mult 30 de zile pentru înscrierea pe ordinea de zi a Senatului a reexaminării legii, înainte de promulgare, la cererea Președintelui României, nu intră sub incidența prevederilor art. 77 din Constituție. Constituția nu prevede termenul în care Parlamentul trebuie să se pronunțe asupra cererii de reexaminare, problema putând fi reglementată prin regulamentele Camerelor. Constituționalitatea unor asemenea reglementări nu poate fi examinată prin analogie, iar transpunerea pentru această situație a termenelor prevăzute de Constituție, în care Președintele României trebuie să promulge legea, nu are nici un suport logic în dispozițiile și principiile Constituției.

25. Art. 149 precizează că Senatul poate cere punerea sub urmărire penală a membrilor Guvernului în condițiile legii care reglementează răspunderea ministerială, deci nu conține nici o dispoziție ce nu ar putea fi stabilită prin Regulament.

26. Art. 155 alin. (3) referitor la obligativitatea avizului Comisiei pentru politică externă și la consultarea Ministerului Afacerilor Externe, atunci când se dezbate moțiuni simple privind probleme de politică externă, se întemeiază pe rațiunea de a fi a comisiilor permanente de specialitate, ca structuri de lucru ale Senatului. Este firesc ca Senatul, care se află în raporturi constituționale cu Ministerul Afacerilor Externe ca organ de specialitate al administrației publice centrale, să consulte acest organ, în vederea dezbaterii unei moțiuni simple privind politica externă. Consultarea este o formă de a cere date și informații.

27. Art. 160 alin. (2) privitor la stabilirea datei și a orei până la care pot fi depuse întrebările adresate autorităților administrației publice centrale și alin. (4) care limitează la cel mult două numărul întrebărilor pe care le poate adresa un senator într-o săptămână, precum și art. 161 alin. (1) teza întâi referitor la intervalul de timp în care pot fi prezentate întrebările orale nu au nici o legătură cu libertatea de opinie și nu îngăduiesc exercițiul drepturilor conferite de mandatul de senator. Aceste reglementări sunt utile și necesare pentru disciplinarea și asigurarea desfășurării într-un timp rezonabil a activității de adresare a întrebărilor și de răspuns la acestea, cât și pentru eliminarea abuzului de drept, în vederea asigurării timpului necesar activității de bază a Senatului, aceea de legiferare. Raportarea acestei reglementări la sintagma „*termen rezonabil*” din art. 21 alin. (3) din Constituție este improprie.

28. Art. 166 alin. (5) reglementează posibilitatea ca președintele Senatului să solicite informații Guvernului și celorlalte organe ale administrației publice, iar alin. (6) stabilește obligația acestora de a transmite în termen util

informațiile solicitate, sub sancțiunea răspunderii juridice potrivit legii. Solicitățile sunt formulate în cadrul controlului parlamentar asupra activității acestora, potrivit prerogativelor constituționale ale Parlamentului, iar obligația de a răspunde este stabilită pentru organe aflate în raporturi constituționale cu organul legislativ.

29. Art. 172 nu definește și nu reglementează imunitatea parlamentară ori efectele acesteia, ci enunță principiul constituțional al libertății de opinie și reproduce prevederile art. 72 din Constituție, referitoare la tragerea la răspundere a parlamentarilor, iar alin. (2) precizează scopul imunității parlamentare.

30. Articolele 174—185 au prevăzut, în lipsa legii organice privind statutul deputaților și senatorilor, conflictul de interese, incompatibilitățile și interdicțiile senatorilor, rezultate din dispozițiile Constituției, iar în cea mai mare parte conțin norme de procedură referitoare la constatarea și soluționarea unor asemenea situații. Aceste reglementări urmează a fi adaptate, în mod corespunzător, potrivit dispozițiilor art. 56 alin. (1) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

31. Art. 204 și 205, care dispun cu privire la dotarea Senatului cu mijloace de transport și stabilirea modului de utilizare a acestora, elaborarea unor norme pentru cheltuielile de protocol, folosirea unor colaboratori externi și modul de acordare a indemnizațiilor acestora, cuprind reglementări ce țin de organizarea internă a activității acestei Camere a Parlamentului. În mod corect, art. 204 și 205 precizează că dotările și celelalte cheltuieli se fac în limitele sumelor prevăzute în bugetul anual, deci în legea bugetului de stat, iar indemnizațiile colaboratorilor se stabilesc în cadrul limitelor prevăzute de lege.

32. Art. 208 alin. (4), referitor la activitatea comisiei de mediere cu privire la textele aflate în divergență, face parte din cap. VI „*Dispoziții tranzitorii și finale*”, în cadrul căruia art. 206 stabilește că o asemenea comisie se constituie pentru soluționarea divergențelor existente în cazul proiectelor de legi sau propuneri legislative adoptate în condițiile art. 155 alin. (1) din Constituție. Textul constituțional, la care se face trimitere, prevede dezbaterile și adoptarea potrivit dispozițiilor constituționale anterioare a proiectelor de legi și propuneri legislative în curs de legiferare la data intrării în vigoare a legii de revizuire a Constituției. Constituția dispune deci folosirea procedurii de legiferare prevăzute anterior revizuirii. Art. 208, reglementând concilierea în ședința comună a celor două Camere, în mod necesar, face trimitere la procedura prevăzută de Regulamentul ședințelor comune.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. c) și art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, precum și al prevederilor art. 11 alin. (1) lit. A.c), art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Constată că art. 5 alin. (2), în măsura în care se referă la numărul membrilor partidelor, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice sau alianțelor electorale, iar nu la configurația politică rezultată din alegeri, conform art. 64 alin. (5) din Constituție, art. 45 alin. (1), în măsura în care atribuie liderului de grup, iar nu grupului parlamentar, dreptul de a face propuneri privitoare la înlocuirea unui membru dintr-o comisie parlamentară, art. 67 lit. d), art. 76 alin. (1), art. 76 alin. (6), art. 79 alin. (1) și (2), art. 189, 190, 191 și 193 din Regulamentul Senatului sunt neconstituționale.

2. Constată că, în ceea ce privește art. 7 alin. (7), art. 11, art. 16 alin. (2), art. 22, art. 28 alin. (2), art. 36 alin. (1) lit. s), art. 37 alin. (1), art. 42 alin. (1) lit. c), art. 46 alin. (3), art. 48 alin. (2), art. 50 alin. (2), art. 51 alin. (1), art. 51 alin. (3), art. 60 alin. (1), art. 60 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 66 alin. (4), art. 82 alin. (2), art. 88 alin. (1), art. 89 alin. (4), art. 90 alin. (1) lit. b), art. 102, art. 104, art. 125 alin. (2), art. 136 alin. (3), art. 136 alin. (5), art. 138 alin. (1), art. 145 alin. (5), art. 146 alin. (1), art. 149, art. 155 alin. (3), art. 160 alin. (2), art. 160 alin. (4), art. 161 alin. (1) teza întâi, art. 166 alin. (5) și (6), art. 172 alin. (2), art. 174—185, art. 174 alin. (2), art. 204 alin. (2), art. 205 și art. 208 alin. (4) din același regulament, sesizarea este neîntemeiată.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 13 aprilie 2006 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Ion Predescu și Viorel Șerban Stănoiu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a produselor reziduale miniero-metalurgice din perimetrul Halda de zgură

Având în vedere:

— art. 2 și art. 31 lit. b) coroborat cu art. 32 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare,
— Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 302.796 din 16 mai 2006,

în temeiul prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 85/2003, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de exploatare din perimetrul Halda de zgură, convenită prin licența de comercială „Combinatul Siderurgic Reșița” — S.A., în calitate de concesionar, încetează.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Buliga

București, 16 mai 2006.

Nr. 4.

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a produselor reziduale miniero-metalurgice din perimetrul Satu Nou — Slatina

Având în vedere:

- art. 2 și art. 31 lit. b) coroborat cu art. 32 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare,
- Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 302.797 din 16 mai 2006,
- în temeiul prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 85/2003, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de exploatare din perimetrul Satu Nou — Slatina, convenită prin licența de concesiune încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială „Foraj Sonde” — S.A. Craiova, în calitate de concesionar, încetează.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Buliga

București, 16 mai 2006.
Nr. 5.

GUVERNUL ROMÂNIEI
INSPECTORATUL DE STAT ÎN CONSTRUCȚII — I.S.C.

O R D I N

pentru aprobarea modelului și conținutului Legitimației de control destinate utilizării în activitatea de control al statului în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții, precum și cu privire la aplicarea unitară a prevederilor legale în domeniul calității în construcții

Având în vedere prevederile art. 1 și ale art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, și ale art. 3 alin. (2) lit. n) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 228/2004, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.430/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, ale Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, ale Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, cu completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 5 și al art. 13 pct. 1—2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobat prin Decizia primului-ministru nr. 397/2005, cu modificările și completările ulterioare,

inspectorul general de stat al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C. emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul și conținutul Legitimației de control destinate utilizării de către Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C. în activitatea de control al statului în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții, precum și cu privire la aplicarea unitară a prevederilor legale în domeniul calității în construcții, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Persoanele împuternicite de inspectorul general de stat al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C. să exercite controlul de stat în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții, precum și cu privire la aplicarea unitară a prevederilor legale în domeniul calității în construcții, conform legii, primesc o legitimație de control.

(2) Orice faptă săvârșită împotriva organului de control se sancționează potrivit legii.

Art. 3. — Evidența legitimațiilor se ține într-un registru general în care se vor menționa, pentru fiecare legitimație, seria, care reprezintă indicativul județului sau al municipiului București, numărul de ordine, numele, prenumele și funcția titularului.

Art. 4. — (1) Atunci când calitatea de organ de control a titularului legitimației încetează, acesta o va preda Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., în vederea anulării, ce va fi consemnată în evidență.

(2) Pierderea legitimației se comunică Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C. în termen de 15 zile și se publică în presă.

Art. 5. — Direcția resurse umane și salarizare, Direcția generală economică, inspectoratele teritoriale în construcții și inspectoratele județene în construcții, respectiv

Inspectoratul în Construcții al Municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Inspector general de stat al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.,
Dorina Nicolina Isopescu

București, 18 mai 2006.
Nr. 293.

ANEXĂ*)

ROMÂNIA

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSPECTORATUL DE STAT ÎN CONSTRUCȚII
I.S.C.

LEGITIMAȚIE DE CONTROL

Seria _____ Nr. _____

Numele _____

Prenumele _____

Funcția _____

CNP _____

Inspector General de Stat,
DORINA NICOLINA ISOPESCU

Data emiterii _____

Legitimația nu este transmisibilă

În baza Ordonanței Guvernului nr. 63/2001 privind înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare, ale Regulamentului de organizare și funcționare a Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobat prin Decizia Primului - Ministru nr. 397/2005, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare și ale Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, cu completările ulterioare, exercită controlul de stat în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții, precum și cu privire la aplicarea unitară a prevederilor legale în domeniul calității în construcții.

Conform Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul jandc al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Posesorul acestei legitimații speciale are următoarele drepturi:

- poate consulta și verifica orice documente și poate cere informațiile necesare, verbale sau în scris, în legătură cu obiectivele controlate, conform actelor normative în vigoare în domeniul construcțiilor
- poate dispune măsuri
- poate constata contravenții și aplica sancțiuni contravenționale potrivit prevederilor legale
- poate constata infracțiuni și sesiza organele de urmărire penală

VIZAT 2006	VIZAT 2007	VIZAT 2008	VIZAT 2009
-----------------------------	-----------------------------	-----------------------------	-----------------------------

*) Anexa este reprodușă în facsimil.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

O R D I N

pentru aprobarea Normelor interne privind repartizarea fondului constituit potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, pentru stimularea personalului din sistemul justiției

Ținând seama de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, potrivit art. 25 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele interne privind repartizarea fondului constituit potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, pentru stimularea personalului din sistemul justiției, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului justiției nr. 2.404/C/2004 pentru aprobarea Normelor interne privind repartizarea fondului constituit potrivit art. 25 alin. (2) din Legea

nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, pentru stimularea personalului din sistemul justiției, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 7 septembrie 2004.

Art. 3. — Direcția resurse umane și relații cu Consiliul Superior al Magistraturii, Direcția economic-administrativ, conducerea curților de apel, ale tribunalelor și conducătorii unităților subordonate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Ministrul justiției,
Monica Luisa Macovei

București, 19 aprilie 2006.
Nr. 1.008/C.

ANEXĂ

N O R M E I N T E R N E

privind repartizarea fondului constituit potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, pentru stimularea personalului din sistemul justiției

Art. 1. — (1) Fondul destinat stimulării personalului din sistemul justiției, în conformitate cu prevederile art. 25

alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, se constituie

din diferența de 75% din recuperarea sumelor din cheltuieli judiciare avansate de stat din bugetele aprobate Ministerului Justiției și Ministerului Public pentru desfășurarea proceselor penale, precum și din amenzile judiciare.

(2) Din veniturile realizate potrivit alin. (1) ministrul justiției repartizează prin ordin, pentru stimularea personalului, un procent de 1% pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, 3% pentru parchete și 1% pentru Consiliul Superior al Magistraturii, din totalul fondului realizat la nivelul exercițiului bugetar în curs.

(3) Ministrul justiției are calitatea de ordonator principal de credite, președinții curților de apel au calitatea de ordonator secundar de credite, iar președinții tribunalelor au calitatea de ordonator terțiar de credite.

Art. 2. — (1) Sumele constituite potrivit art. 1 se vor utiliza pentru stimularea judecătorilor, personalului auxiliar de specialitate, personalului economic, tehnic, administrativ și de serviciu din cadrul instanțelor judecătorești, a personalului Ministerului Justiției, al Institutului Național de Criminologie, al Institutului Național de Expertize Criminalistice, precum și a personalului din Centrul Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu.

(2) Repartizarea sumelor pentru instanțele judecătorești și instituțiile subordonate Ministerului Justiției, destinate stimulării personalului, se face de către ordonatorul principal de credite.

(3) Repartizarea sumelor destinate stimulării personalului în cadrul instanțelor judecătorești se face pe ordonatori secundari și terțieri de credite, prin ordin al ministrului justiției, ținându-se seama, în principal, de gradul de colectare a acestor sume la nivelul ordonatorilor secundari și terțieri de credite.

(4) Gradul de colectare la nivelul ordonatorilor secundari și terțieri de credite se determină prin raportul dintre totalul sumelor globale colectate la nivelul tuturor ordonatorilor de credite și sumele colectate la nivelul fiecărui ordonator de credite, rezultate din evidența cheltuielilor judiciare (amenzi judiciare, cheltuieli din sumele avansate de stat) ale fiecărei instanțe judecătorești.

(5) După repartizarea sumelor potrivit alin. (3) și (4) și în raport de criteriile prevăzute la art. 4, colegiile de conducere ale instanțelor fac propuneri nominale către ordonatorii terțieri și secundari de credite în vederea acordării stimulentei prevăzute la art. 1, după cum urmează:

— pentru personalul curții de apel, colegiile de conducere ale curților de apel fac propuneri nominale către președinții acestor instanțe;

— pentru personalul din cadrul judecătorilor și tribunalelor, colegiile de conducere ale tribunalelor și judecătorilor fac propuneri nominale către președinții tribunalelor.

Art. 3. — (1) Principalele criterii de repartizare individuală a stimulentei pentru judecători sunt:

a) rezultatele meritorii în activitate, care se apreciază, în principal, în raport de:

— numărul de dosare rulate, numărul de hotărâri pronunțate și numărul de ședințe la care au participat;

— complexitatea cauzelor soluționate;

— operativitatea în soluționarea cauzelor, în raport de volumul de activitate și complexitatea cauzelor;

b) lipsa unei sancțiuni disciplinare în cele 12 luni anterioare acordării stimulentei;

c) aportul direct la realizarea unor măsuri prevăzute în Strategia de reformă a sistemului judiciar (de exemplu: implementarea de programe la nivelul instanțelor, participarea la procesul de formare a judecătorilor și procurorilor, participarea la elaborarea unor proiecte de acte normative în domeniu, perfecționarea sau pregătirea în domeniul tehnologiei informației etc.).

(2) Principalele criterii de repartizare individuală a stimulentei pentru celelalte categorii de personal sunt:

a) complexitatea sarcinilor de serviciu potrivit fișei postului și modul de realizare a acestora;

b) operativitatea în îndeplinirea sarcinilor de serviciu;

c) lipsa unei sancțiuni disciplinare în cele 12 luni anterioare acordării stimulentei.

(3) Ordonatorii secundari și terțieri de credite pot stabili, pe lângă criteriile prevăzute la alin. (1) și (2), și alte criterii obiective de repartizare individuală a stimulentei, care se aplică numai după aprobarea lor de către colegiul de conducere al instanței respective.

(4) Ministrul justiției poate acorda, prin ordin, stimulente nominale pentru personalul din sistemul justiției care participă la activități științifice, la organizarea unor evenimente deosebite, la elaborarea codurilor sau a altor acte normative complexe ori la alte activități cu caracter deosebit.

(5) În acordarea stimulentei prevăzute la alin. (4) se au în vedere natura activităților, importanța acestora pentru promovarea și realizarea obiectivelor generale ale Ministerului Justiției, inclusiv a celor cuprinse în Strategia de reformă a sistemului judiciar, modul de realizare a activităților în termenele stabilite.

Art. 4. — Stimulentele nu fac parte din indemnizația de încadrare brută lunară/salariul de bază, nu se suportă din fondul de salarii, iar asupra lor nu se calculează contribuția pentru asigurări sociale, șomaj, pensia suplimentară.

Art. 5. — Sumele rămase neutilizate la sfârșitul anului se reportează pentru anul următor, urmând a fi utilizate cu aceeași destinație.

Art. 6. — În contabilitate sumele pentru stimularea personalului din sistemul justiției vor fi evidențiate în contul 550.01 „Disponibil din fonduri cu destinație specială — fondul pentru stimularea personalului potrivit dispozițiilor legale”, conform Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.917/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, Planul de conturi pentru instituțiile publice și instrucțiunile de aplicare a acestuia.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 116221